

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. I. Quid sit status Religiosus, & Christum D. N. eum in lege noua
constituisset; eiusque aliquid in antiqua præcessisset

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

TRACTATUS III.

DE STATV RELIGIOSO QVO AD EIVS SVB-
STANTIALIA, ET INGENTIBVS
PRAEMIIS EIDEM PROMISSIS.

CAPVT I.

QVOD SIT STATVS RELIGIOSVS, ET CHRISTVM
D. N. cum in lege noua constituisse; eiusque aliquid in anti-qua
precessisse.

INTER eos Status, qui sub Continentiæ vexillo militant, præ-
lucet quasi Sol inter sydera sacer Status Religionis. Quod Re-
ligionis nomē attribuit sibi, quāuis aliās propriū sit nobilissi-
mæ & cuiusdā virtutis, cuius est reddere Deo supremum cultum
& honorem ei debitum, ob infinitam eius præstantiam & ex-
cellentiam: cuius actus sunt Adoratio, quàm Latrām appellamus, Deuotio,
Oratio Sacrificia, Oblationes, & Vota, & alij similes: quibus omnes Christia-
ni Deū ipsum honorāt ac venerantur, sed eisdē tamen multo perfectiūs ex-
ercent cultores & Professores huius status, quē per excellentiā Religionem
appellamus. Quæ non aliud est, quā Congregatio hominū Creatoris ac Re-
demptoris sui obsequio perpetuo dedicatorū, & obstrictorū cū ea perfectio-
ne, quam Sacrum Euangelium docet: ad quem statum tribus illis peruulga-
tis vortis, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ se se obstringunt, iuxta ali-
quam formulam, modumque viuendi ab Ecclesia Sancta approbatum. Tria
enim sunt necessaria ad propriam status Religiosi perfectionem. *Primum*
est, firmum animi decretum seruandi perpetuam Castitatem, Paupertatem,
& Obedientiam, ita vt nunquam retrocedat, aut aliquid ex ijs resumat, qui-
bus per huiusmodi virtutes sponte se spoliavit, ac renunciauit. quod tamen
non sufficit, nisi addatur *Secundum*: vt idem animi decretum voto confir-
metur. Ad rationem enim status spectat, (vt supra est dictum) vt stabilis sit
ac firmus: Hanc autem firmitatem non habet, nisi ex vi voti, quo promitti-
tur Deo D. N. id, quod ipse Status ex suo Instituto offerretur. Sed neq; suffi-
cit tria illa vota priuatim & ex propria deuotione edi: (quod facere posset
etia qui in saeculo manere vellet) sed necesse est secundū eam formam & ra-
tionem id fieri, quam Ecclesia præscripsit: licet enim vota illa in seipsis san-
cta sint,

Religionis
status præc
alios.

Quid sit
Religio.
S. Tho. 2.2.
q. 186. a. 6.
Tria neces-
saria ad
perfectio-
nem reli-
giosam.

1.

2.

Etia sunt,

ita sint, eaque Deus approbet & acceptet à quocunque legitime ea offerre: sed, cum diuersa sint rationes, fines, ac media, ea custodiendi: commissa Deo Ecclesie suae, suoque vicario Pontifici Romano, solennitatem; conditiones & media praescribere, quibus ea sint edenda, vt verè sint vota religio- & hac ratione Ecclesia, & eius nomine ceteri Praelati ea acceptant, vt constituant Statum Religionis.

Vide S.
Thom. 2. 2.
q. 81. a. 1.
In Amos. 9.
Lib. de vera
Relig.
a Ecc. 4. 12.
Lib. 10. Esti-
mol. verbi
Religio.

Religiosi
dicuntur
quasi rele-
gentes.

b Prom. 9. 1.

Argumen-
tum huius
tractatus.

OPTIMO autem iure nomen hoc Religionis ei statui tanquam proprio assignatur: ducitur enim, (vtraique S. Hieronymus & S. Augustinus) à verbo Religare, hoc est rursus ligare. Nam omnes homines, naturalis quidem in vinculo, diuino sese obsequio mancipant: at Christiani secundo Euangelii legis vinculo in Baptismo se ligant: quibus duobus vinculis tertium addunt Religiosi, obstringentes se tribus praedictis votis, tanquam à funiculo triplici quo Ecclesiastes ait, quod difficile rumpatur. Postquam enim Religiosi se se ipsos obstrinxerunt: non possunt se ipsos dissoluere: eò quod in perpetuum ligati, diuinoque seruitio dedicati maneat. S. Isidorus dicit: non est Religio venire à verbo Relegere: eò quod tales deducunt se ad legem cogitandas res diuini cultus; legentes, & repetentes semel & saepius lecturas & occupationem earum rerum, quae ad sui status obligationem spectant: eius excellentiae nulla via melius intelligi possunt, quam si explicetur quae ipse status sit, & quas res complectatur. Cuiusmodi tanquam proprium tribuitur nomen Religionis, quod omnibus Ecclesiae statibus est commune: tribuitur eidem tanquam proprium attribuere, quod spiritus sanctus per Salomonem de tota illa dixit. nam saepe euenit, vt magni alicuius palatii delinens magno artificio sit in alio minori, quod in ipso maiori continetur, comparatio quodam expressa. Ait itaque Sapiens; b Sapiens edificauit sibi domum excidit columnas septem. Immolauit victimas suas, miscuit vinum, & proposuit in sam suam. Misit ancillas suas, vt vocarent ad arcem, & ad moenia ciuitatis. Si est paruulus, veniat ad me. Et insipientibus loquuta est: venite, comedite panem meum & bibite vinum, quod miscui vobis. Relinquitte infantiam, & venite, & conulate per vias prudentiae. In qua sententia quaecunque diximus de ipsa Ecclesia in primo Tomo, videbimus satis clarè depicta, ea quae pertinere ad Statum Religiosum: qui huius & sequentis Tractatus est materia & argumentum auctorem scilicet eius, antiquitatem, firmitatem, & finis eius praestantiam. Institutorum eius varietatem, votorum obligationes, legum pactum & restrictionem; modum vocationis ad tot bonis fruendum; personas quae vocantur, ac media, quibus Christus D. N. vitur ad talem vocationem. Simul etiam insinuatur excellentiae, magnaeque huius status utilitates.

S. I.

Auctor Status Religiosi.

APRIMO igitur præcipue que Status Religiosi auctore inchoâtes: du-
 bium non est. quin Sapiencia diuina incarnata, quæ ingentem Eccle-
 siæ domum fundauit & exstroxit, etiam in eadem ædificauerit sacram do-
 mum Religionis, cum rebus illis præcipuis, quæ ad eius essentiam, & firmi-
 tatem spectant. Quæ quemadmodum ueniens in mundum, tradidit se in
 mortem, permittens a latu sua lancea aperiri, & ex eo sanguinem & aquam
 exire: b vi exhiberet (vt ait Apostolus): *ipse sibi gloriosam Ecclesiam non habentem
 maculam aut rugam, aut aliquid huiusmodi, sed ut sit sancta & immaculata*: ita di-
 cere licet, quod uenerit in hunc mundum magis in particulari, vt intra ipsam
 Ecclesiam, Religionem exsterneret: in qua Excellentius adhuc Ecclesiæ
 pulchritudo & nitore splenderet: præuidens hanc Euangelicæ perfectionis
 præstantiam in multitudine omnium Christianorum haud conseruandam;
 multitudo si quidem semper sequitur quod laxius est; & quod preciosum
 est, & rarum, an paucis inuenitur. Pro his igitur paucis ædificare uoluit angu-
 stam Religiosæ uitæ domum. Quemadmodum insinuauit ipse, cum adoles-
 centi dicenti, se omnia mandata custodiuisse à iuuentute sua, dixit: *es vis per-
 fectus esse uade, uende quæ habes, & da pauperibus: & ueni, & sequere me.* quibus
 uerbis (vt ait S. Augustinus) manifestauit felicitis huius Status foundationem:
 qui supra præceptorum obseruantiam, addit etiam consiliorum Euangeli-
 corum, in Paupertate, Castitate, & Obedientia religiosa; Paupertatem indi-
 cauit, cum dixit: *uende quæ habes, eorum quæ proprietati renuncia, dando ea pau-
 peribus*; Castitatem, cum dixit: *ueni sequere me*, seruando scilicet Castitatem,
 quam ipse seruabat: de qua iam dixerat d esse quosdam *Eunuchos, qui se ipsos ca-
 strauerunt propter Regnum cælorum*, quod ipse prædicabat; similiter insinuauit
 obedientiam eodem illo uerbo *sequere me*: nam propterea sequi debebat, vt
 obediret, & uitam perfectam, quæ ipse ducebat, ac docebat, amplecteretur.
 Hoc ipsum attentius adhuc deducitur ex eo quod, nolente adolescente illo
 Statum tantæ perfectionis amplecti, statim S. Petrus Apostolus, reliquorum
 Apostolorum nomine, dixit ipsi Christo: *ecce nos reliquimus omnia, & sequuti
 sumus te. Quid ergo erit nobis si qui S. Petrus nomine rerum omnium, quas reli-
 querant, non solum facultates & possessiones intellexit quas reliquissent, vt
 paupertatem amplecterentur: sed uxorem quoque, propriamque libertatem, cul-
 tores & Professores facti continentia, & subiectionis erga suum Magistrum.
 Ita enim S. Hieronymus deducit ex ipsius Saluatoris ad S. Petrum respõsione
 qua dixit: *e Omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut
 matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet
 & uitam eternam possidebit.* Satis enim apertè his uerbis Christus insinuauit*

Author
 Status reli-
 giosi Car-
 rius.
 Sapiencia a
 d. s. auis sibi
 domum:
 a iuan. 19
 34.
 b Ephes. 5.
 16.

c Matt. 19.
 21.
 Epist. 19.
 9. 4.

d Matt. 9.
 12.

Lib. 1. cont.
 Iouinia.
 c Marci. 10.
 29.
 Luc. 18. 29.

Omnia re-
linquentes
maxima re-
cipient;
*Lib. 17. de
Ciuic. 4. 2.
1. q. 88. a. 4.
ad 3.*

*Vide Suarez
in 3. P. tom.
2. Disp. 28. Sect. 2.
Opus vir-
tutis cum
voto præ-
stantius
est alijs.
Tract. 1. c. 9.
F. P. 11. 20.
Ibidem.
Ibidem in
1. expositio-
ne.
S. Hiero-
ny.*

*Psalm. 39. 7.
Heb. 10. 3.*

1.
Excellentia
prima sta-
tus religio-
si est ratio
fundatoris
h. 1. Pet. 2. 4.

2.
Status re-
ligiosus
antiquus est

uit: omnia illa deseruisse Apostolos, vt ipsum sequerentur; quibus pro-
pterea centuplum etiam promittebat. Et quod etiam ipsi futuri erant funda-
mentalia Euangelicæ perfectionis saxa, quos reliqui fideles sequuntur etiam
certissimum est, (vt ait S. Augustinus quem S. Thomas, eiusque schola
sequitur) S. Petrum & reliquos Apostolos eâ ratione rebus suis omnibus
Christum sequerentur, renunciasse; vt tribus ad id editis votis sese obtul-
lerint: inspirante eis eorum Magistro hunc perfectionis modum, quem po-
stea essent prædicaturi, & in Ecclesia ipsa constituturi.

QVI MADMODVM autem supremus hic Magister omnibus præibat seu
per exemplo, & prius opere exequatur, quod verbo docebat: creditur
est, quod quemadmodum perfectissime seruauit Paupertatem, Castitatem
Obedientiam patri suo: ita etiam votum ediderit earundem trium virtutum
vt qui semper faceret, quod erat optimum, & perfectissimum: nam, vt supra
dictum est, præstantius est opus virtutis, quod fit cum voto, quam sine illo.
Ac propterea in Psalmo, in quo de eius passione agitur, cum ea referuntur
quæ ipse erat factururus, ait: *vota mea reddam in conspectu timentium te.* Vnde
quit, S. Basilius) appellat ea quæ promiserat se facturum; aut (vt S. Augu-
stinus ait) sacrificia, quæ pro salute mundi obtulit: inominatim autem passio-
nem ac mortis sacrificium. Nam credendum est, ipsum voto se obtulisse atheni
Patri, cum ingressus in mundum ei dixit: *quia corpus aptasti mihi vt sacrifici-
ri posset, ecce venio, vt faciam Deus voluntatem tuam: Deus meus id voluit & in
tuam in medio cordis mei.* Et ea vota impleuit in conspectu timentium Deum
vt exemplo suo eos exstimularet ad ipsius imitationem.

PRIMA igitur Status Religiosi excellentia oritur; ex præstantia primi
ius fundatoris Christi D. N. qui est Sapientia æterna, & modo quodam
de eminenti, & superiori quàm nostro; dignatus est esse primus legis Euan-
gelicæ Religiosus, ac petra fundamentalis huius ædificij; adiungens sibi dis-
cipulos religiosos, qui ipsum imitaretur, & h. *accederem* (vt S. Petrus dixit)
 *lapidem hunc vniuersum, super quem & ipsi super edificarentur tanquam lapides vi-
ui, & efficeretur domus quædam spiritalis, ipsa scilicet sacra Religio.*

Ex quo etiam constat secunda eiusdem Status excellentia, eius scilicet
antiquitas: siquidem orta est in mundo cum ipso met eiusdem mundi Salu-
tore, qui in ipso instanti quo cepit esse homo, obtulit Patri suo proposita
vota perfectionis Religiosæ. Quid enim fuit porticus illa Bethlehem, in qua
ipse Saluator erat cum matre sua & Iosepho; nisi vniuersa quædam Religio
domus? nam omnes tres erant Virgines Deo consecrati; omnes tres pauperes
in summa paupertate; clamante infantulo exemplo suo, quod postea erat
tiam verbo prædicaturus. Quare statim atque cepit Ecclesiam suam fundare, ce-
pit quoque Religionem intra eam disponere ac erigere. Quemadmodum S.

Benar-

Bernardus memorandis his verbis declarat: ordo, inquit, Religiosus fuit primus in Ecclesia, imo ab eo cepit Ecclesia, quo nullus in terra similior Angelicis ordinibus; nullus vicinior ei, quæ in cælis est Ierusalem mater nostra; siue ob decorem castitatis, siue propter charitatis ardorem; cuius Apostoli Institutores, cuius hi, quos Paulus tam sepe in *Santos* appellat, inchoatores existiterunt, nam inter illos nihil, quod suum esset, quispiam retinebat: sed *deidebatur* (vt scriptum est) *singulis prout cuique opus erat*: idque tanta concordia morum, & animorum coherentia, vt *multitudinis credentium esset cor vnum & anima vna*. Nã, cum spiritus sanctus venit super Apostolos, ac discipulos, vt quæ Christus D. N. prædicauerat ac docuerat, in eis confirmaret, & stabiliret: statim cepit hunc viuendi modum dilatare & confirmare, inspirans plurimis viris ac feminis, vt non contenti obseruantia Præceptorum, consilia quoque amplectererentur Castitatis, Paupertatis, & Obedientia; votis editis ad eum vitæ modum sese obligantes: vt sic essent in omnibus perfectiores. Vide Cassianus ait, vitam Religiosorum in cœnobijs communiter viuentiũ sub Obedientia vnius Abbatis incepisse ab ipsis Apostolis: ad quorum pedes ponebant Fideles præcia agrorum ac domorũ, quas vendebant, in signũ Paupertatis, & Sũctiõnis ad Apostolos, voto se ad id faciendum obligãtes. Cuius indicium est tremenda illa punitio, quã S. Petrus puniuit Ananiã & Saphiram eius vxorem, eò quòd in fraudassent de pretio agrũ, & partem tẽtinũ quandã ad pedes Apostolorum possissent: nam ita facientes mentiti essent spiritui sancto, transgredientes votum, quod ediderant, voluntariã paupertatis, quemadmodum communiter S. Patres interpretantur. Denique ad eò excreuit, & inualuit Religiosus Status in primitiua illa Ecclesia, vt S. Dionysius S. Pauli discipulus ita de eo loquatur: quasi de re valde nota & confirmata; eiusque Professores vocabantur *Cultores*: eò quòd cultui & honori Dei omnino se manciparent, & animarum suarum profectui, & in omni virtutum genere perfectioni ex Instituto studerent. Appellabantur quoque *Monachi*, eò quòd ad solitudinem se reciperent, vt, seorsim ab alijs cum Deo agerent. Et in signum, quòd à vita communi, & apud fideles ordinaria se segregarent, inducunt peculiarem habitum à reliquis distinctum: vt hoc ipsum eos ad maiorem perfectionem prouocaret.

§. II.

Religiones in Antiqua lege.

SEd adhuc maior est Religiosi Status antiquitas. Nam diuina Sapiencia multo ante quàm humanam carnem indueret, & cum antiquæ Ecclesiæ domum ædificauit in populo Hebræo, fundauit intra eam domum ædificauit Religiosam: licet non ad eò perfectam, atque in lege noua. Hæc fuit Religio Nazæorum, qui (vt ait S. Thomas) tunc aspirabant ad supremam

Apologia ad Gualdum columnæ 9. i Rom. 15. 25. i Cor. 10. 1. k d. 2. 14. 1 c. 1. 32. Vide Bellar. lib. 2. de Mo. nach. c. 5. 100. 2. Vita religiosa cepit ab Apostolis. Lib. 2. c. 2. Scollas. 18. 6. 15.

m. Act. 5. 2. S. Aug. Ser. 27. de verb. Apost. S. Chry. Homil. 12. in Acta. Vide Bellar. sup. c. 20. Lib. de Eccl. Hierar. c. 6.

3. 7. q. 186. a. 6. in Argum. sed contra. Religiosus status viuit in antiqua lege.

a Num. 6.

Perfecta
sanctitas in
mortifica-
tione sui
ipsius con-
sistit.

b Mat. 8.2

c Thro. 4.7.
Oratio. in
Laudem S.
Basilij.

Ebur figu-
ra est casti-
tatis chari-
tate, exor-
natæ.

d Mat. 2.23.

e1. Reg. 10.3
Epist. 4. ad
Rustic. 5.
3. ad Paul.
Lib. 1. de Of-
fic. Eccl. 6.3
1. Reg. 2.
5. 15.

perfectionem obligantes se voto ad ea, quæ diuini essent obsequij: quantum votum illud non perpetuum esset, sed ad certum aliquod tempus a quo tempore abstinebant a vino, & omni, quod inebriare posset, nec comedebant quidquam vineæ esse posset, ab una passa usque ad actum: nec nouacula transibat per caput eorum, sed permittere debebat crescere *Casariem capitis sui; nec contingere aliquem mortuum, etiam Patrem aut matrem: ut sic intelligeretur, perfectam sanctitatem consistere in plena sui ipsorum mortificatione; speciatim autem in tribus. Primum, ut abstineant à rebus delectabilibus, & occasionibus in eandem cadendi, quantumuis paruis ac leuibus. Secundum, ut huius vitæ onera patienter ferant; neque delectationis aut indulgendi sibi causa, illa à se excutiant. Tertium; ut omnem amorem pariter, fratrum, & cognatorum omnino uant ac deponant, b dimittentes mortuos sepelire mortuos suos; ut perfectos consequenda studeant, quam profitentur. Et hac via multi ad totam perfectionem sanctitatem, ut Ieremias de eis dixerit, candidiores Nazareis, et emundiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, Saphyro pulchriores. Quæ omnes qualitates eminentius competunt nostris Religiosis quos propterea S. Gregorius Nazianzenus Nazareos appellat: de quibus merito dicere licet, quod similibicundiores ebore antiquo, quod est os Elephantis, in initio quidem candidum; sed propter antiquitatem efficitur rubicundum & multo pulchrius: quod ut supra diximus figura est Castitatis, charitate exornata, & in aliis virtutibus eam comitantibus condecorata. Quid igitur est, quod dicimus Euangelicos Nazareos esse rubicundiores ebore antiquo: nisi quod Religiosi nostri plurimum excedant antiquos in Castitatis puritate: in puritate spiritus, in feruore charitatis, & in omnium virtutum excellentia? quod tanquam exemplar & Magistrum habeant Dominum illum, de quo dixerunt Prophetæ (ut refert S. Mattheus) d quonia Nazareus vocabitur, sanctus scilicet & consecratus Domino nouorum Nazareorum exemplar, cuius nonnullum vestigium fuerunt antiqui; quos noui ita præcellunt, sicut veritas figuram, & corpus verum suam umbram excedit.*

Erat etiam in antiqua lege modus alius Religionis eorum, quos scriptura *filios Prophetarum* appellat, qui custodiebant Castitatem; & à communiorum hominum conuersione abstinebant; leq; in diuinis laudibus occupabant. De tempore Samuelis dicitur, quod *egressus Prophetarum de cænis de excelsu, quos precedebat Psalterium & tympanum, & tibia, & cythara, ipsi autem proph. t. 1. 2. & laudarent Dominum. Merito autem appellatur locus in quo illi erant Collis Dei: eod quod deditur ad laudandum & glorificandum Deam à sanctis illis viris, huic tantum rei intentis. Postea floruerunt valde tempore Elize, ac discipuli eius Elilai, quos S. Hieronymus & S. Iudeus Eremiticæ ac Religiosæ vitæ principes appellant: eo quod Virginitatem*

coluennæ

oluerint, & in paupertate vixerint seorsum in solitudine, quos f filii Prophe-
tarum habitantes in Iericho, tanquam Magistros suos habuerunt, obedientes
es, eorumque consilia amplectentes. Ad quorum imitationem continuata
fuit haec vita ratio in secta Edessenorum: de quibus Iosephus refert, quod
renunciarent nuptijs, ac diuitijs; haberentque omnia inter se communia; &
alias coetuetudines aded legibus nostrorum Religiosorum similes, vt aliqui
Doctores affirmant Edessenos illos fuisse hebraeos, ad Christianismum co-
uersos: de quibus idem refert Philo Iudaeus, laudans (vt refert Eusebius Cae-
sariensis) celsitudinem Religionis quam S. Marcus Alexandria plantauerat
inter hebraeos, amplectentes fidem Euangelicam.

QVICQVID tamen de hoc sit, semper Deus operam dedit, vt in antiqua
lege duplex ille Religionis modus praedictus conseruaretur: iuxta illud,
quod ipse dixit per Amos Prophetam: *g ego sum qui ascendere vos feci de terra
Egypti: Et suscitavi de filiis vestris in Prophetas, & de iuuenibus vestris Nazareos:*
quos in paruo licet numero ex multitudine plebis elegit, vt maiori spiritu,
ipsius seruitio se manciparent. Quam ob rem in sancto Ioanne Baptista,
qui finis fuit antiquae legis, & praecursor nouae, vterque hic gradus Religio-
nis fuit simul: nam h ab ipso utero matris suae fuit Nazareus, spiritu sancto reple-
tus, & Propheta & filius Prophetarum; & secessit in loca deserta, vixitque in
perpetua Virginitate & paupertate, aperiens hoc modo fundamenta Eremiti-
cae ac Religiosae vitae in Euangelica lege ideoque S. Gregorius Nazianze-
nus, & S. Hieronymus ducem illum faciunt vitae Religiosae. Quamuis Chri-
stus D. N. eam constituerit in ea perfectione, quam habet, tanquam supre-
mus omnium Magister, cuius causa Religiosi nostri, quodammodo prome-
rentur in sine nomen Prophetarum: eo quod (vt ait S. Bernardus) castitate,
paupertate, suaque a deo exacta Obedientia prophetizant, post hanc tempo-
ralem & visibilem vitam, aliam superesse aeternam & inuisibilem: ad quam
aspiciunt contententes quae cunq; sunt in hac vita.

CAPITVLVS II.

PRAECELSVS RELIGIONIS FINIS EST VT RELI-

grosi non sibi, sed soli Deo viuant.

EXDICTIS proximo capite deducere licet celsissimum finem, quem di-
uina sapientia respexit, dum Religionis a domini edificauit sibi. Nam
est h vniuersa propter semetipsum operatus sit Dominus, & propter gloriam
suam, sed praecipue tamen domum hanc sibi edificauit multis de causis, vt
scilicet esset locus dedicatus ad quaerendam gloriam Dei, in quo ipse lauda-
retur, & glorificaretur a suis electis: quorum opera ita in mundo praluce-
rent, vt omnes, a videntes, excitarentur ad caelestem ipsius Patrem glorifica-
dam: de, vt inestimabili gloria sua ad uitae & redemptionis efficacita-

Lib. 10. An
tiquitat.
Lib. 2. de
Bello 7.
Causis de
Cof. Euag.
4. 5. Bellar.
supra 6. 5.
S. Hiero E-
pist. ad Eu-
sto. de ser-
uanda vir-
gin.
Li. 2. histo-
ca. 3. 15.
g Amos. 10.

h Luca 1. 15.
Oratio in S.
Basil. epist.
ad Eusto.
Chrys. ho-
mil. in Ma-
Castro col. 2.
cap. 6.
Serm in id.
Psal. 23.
Hac est ge-
neratio
quaerentium
Dominum.

a Pro. 9. 1.
b cap. 16. 4.
Religionis
domum
diuina sa-
pientia
multis de
causis sibi
aedificauit.

